

DE HOORNEBOEG

Geeft je altijd een sprankeltje mee

Persoonlijke verhalen over de buitenplaats

Verzameld door Geert Groote

INHOUD

OM TE BEGINNEN VRIJE PLEK

Joost Röselaers & Kristiaan Kamerling

1. WOESTE GRONDEN
2. DE MOORMANNEN
3. LEIDSE MEISJES
4. DE HOORN VAN PIBUS
5. JUFFROUW PIJNAPPEL 100?
6. REMONSTRANTSE INVASIE
7. THUISBASIS
8. HET BOSVOLK
9. RUISENDE BOMEN
10. DUURZAAM!
11. GROEI
12. NATUURLIJK
13. INSPIRATIE
14. DWALEN OVER DE HEI
15. DE HELENDE HEUVEL

Geert Groote
Hans Mohrmann
J.S.F. van Vlissingen
M.W. Jolles
Sjoerd Nienhuis
Nico Broekhuisen & Jacoline Kroon
Foeke Knoppers
'Hoorneboekje'
Geert Groote
Raymond Dommanschet
Meike Lockhorst
Arjen Meeuwssen
Wouter Groote
Geert Groote
Martin van Wieringen

BRONNEN OM TE BEDANKEN

6 REMONSTRANTSE INVASIE

Nico Broekhuisen & Jacoline Kroon

“EN JA, JE MOEST DE HELE OPRIJLAAN
AFLOPEN, NADAT JE MET HET OPENBAAR
VERVOER NAAR HILVERSUM WAS GEREISD”

Nico Broekhuijsen - Peetvader van
de Hoorneboeg-gemeenschap (het
'Bosvolk')

Jacoline Kroon - Voormalig bestuurs-
lid van de toenmalige Remonstrantse
stichting en lange tijd coördinator van
de jongerenorganisatie

Het idee voor een eigen Remonstrants conferentieoord ontstond tijdens de bezettingsjaren. Hoe het contact met de toenmalige eigenaar, juffrouw Pijnappel, tot stand kwam, is eigenlijk niet meer bekend. Alle gebouwen, behalve het zogenaamde Grote Huis op de heuvel, waar zij zelf woonde, zijn vervolgens geschikt gemaakt voor Remonstrants gebruik. Er werden twee slaaphuisjes (op een hoek op het veld is nog eentje behouden) en een directeurswoning gebouwd en ook veel verbouwd. Daar was vanzelfsprekend veel geld voor nodig. De Remonstrantse gemeenten, de Broederschap en ook de Verenigde Staten van de Congregationalistische kerken hielpen daarbij.

Slapen in eenpersoons-kamers, zoals dat kon in de slaaphuisjes, was voor die tijd zeer vooruitstrevend, omdat in zulke centra- slaapzalen nog heel gebruikelijk waren. De kamers beschikten zelfs over (koud) water. Pas na jaren werden geisers aangebracht: één per huisje. Op iedere kamer stond een emmer, waarmee je warm water kon tappen bij die ene geiser. Zo kwam je elkaar in pyjama op de gang met je emmertje tegen en kon je je vervolgens op je eigen kamer met warm water wassen.

Op 31 juli 1948 werd het conferentiecentrum met een toespraak van de toen 77-jarige juffrouw Pijnappel tijdens een feestelijke bijeenkomst met zo'n zeventig Remonstranten in gebruik genomen. Veel praktische voorzieningen ontbraken

"Het idee van een Remonstrants conferentie-oord
ontstond tijdens de bezettingsjaren"

"Was er koffie nodig dan hing de gastvrouw
twee grote ketels aan haar fietsstuur"

nog, domweg omdat niemand ervaring had met het runnen van een 'hotel'. Dat alles toch door kon gaan, was te danken aan de enorme inzet van een groot aantal vrijwilligers.

Het Remonstrants Weekblad riep alle leden op schenkingen te doen voor 'De Hoorneboeg in oprichting'. Alles was welkom, maar vooral gordijnen, lampen, stoelen, een schrijfmachine, een bureau met laden, tafels, tafelkleden, pannen, wandversiering en ga zo maar door.

Enkele weken later leek het terrein op een soort van Waterlooplein; jarenlang bivakkeerden bezoekers in een ratjetoe aan meubels! De Hoorneboeg werd vanaf het begin gerund door vrijwilligers, die bij toerbeurt enkele weken aanwezig waren om de huishoudelijke en praktische zaken te regelen. Ook organiseerden zij de maaltijden. Pas in 1963 kwam de eerste professionele gastvrouw.

De Remonstranten begonnen retraites en conferenties te organiseren. Iedereen was enthousiast over het samenzijn, de gesprekken en de omgeving. Het primitieve nam je op de koop toe; het was immers gezellig! Bovendien was iedereen, zo kort na de

oorlog, gewend aan het improviseren. En ja, je moest de hele oprijlaan aflopen, nadat je met het openbaar vervoer naar Hilversum was gereisd. In die dagen zag je nauwelijks auto's op het landgoed. Aan klandizie was geen gebrek! Het werd zelfs een ware invasie van Remonstranten. In 1963 werden 23 conferenties, tien retraites, vier vakantieverblijven en twee muziekweekenden georganiseerd.

Was er koffie nodig in een van de gebouwen? Dan haalde de gastvrouw koffie in de keuken van 'het Centrum' (nu In de Villa)*. Vervolgens hing ze twee grote ketels aan een fietsstuur en liep ze hiermee, uiterst behoedzaam en boomstronken vermijgend, naar de gasten. Dat kon je gerust een klus noemen. Later ging het andersom: de koffie ging niet naar de groep, maar de groep kwam naar de koffie! En nog later kwam er butagas in alle gebouwen. Voor alle voorzieningen was geld nodig, dat er eigenlijk niet was. Juffrouw Pijnappel keek intussen nauwlettend toe of de Remonstrantse Broederschap wel het nodige onderhoud pleegde aan het bos en de gebouwen. Het voortdurende gebrek aan geld bracht velen grote zorgen.

Vanaf het begin is een vriendenfonds opgericht met een minimale donatie van één gulden per jaar. Later werd

dat tien gulden. De opbrengst van het ruim vijftienhonderd leden tellende fonds steeg naar zo'n 10.000 gulden per jaar.

Daarnaast had je de 'Hoorneboegkoffer', gevuld met 'nuttige handwerken' vervaardigd door vele vrijwilligers. Tijdens de bijeenkomsten kon je die dan kopen. De inhoud van de koffer werd dan tentoongesteld en Remonstranten spekten de kas door elkaars geborduurde eierwarmers en gastendoekjes te kopen. De jaarlijkse opbrengst was aanzienlijk en zeer welkom. Zo werd de eerste heteluchtverwarming van Stalheim (nu Aan de Hei) voornamelijk uit die koffer betaald. En ja, er kwam ook spontaan geld binnen, zo bracht een groep na een conferentie van een paar dagen voldoende geld bijeen om douches te kunnen aanleggen.

In 1977 werd een happening met alle Remonstrantse gemeenten georganiseerd. Op die bewuste dag vond net de ontknoping plaats van het gijzelingsdrama in Bovensmilde. Aarzeling bij de organisatie: moet de bijeenkomst wel doorgaan...? Aflasten was moeilijk, tientallen mensen waren immers al onderweg. Dus ging het feest door en werd van alles verkocht, gebakken, gekookt en versierd. Je kon naar een poppenkast kijken, films zien en naar liedjes

luisteren. De dag was een groot succes, niet alleen door de pecunia maar vooral door de betrokkenheid van zovelen bij het wel en wee van De Hoorneboeg. Het Remonstrants Weekblad sprak over 'een ware feestdag'.

Toen in 1971 juffrouw Pijnappel overleed, kwam het Grote Huis (dat op de heuvel stond) beschikbaar voor Remonstrants gebruik en werd een gemeenschap opgericht. De bedoeling van de gemeenschap was een bijdrage te leveren aan het onderhoud van de gebouwen en het bos. Acht weekenden per jaar waren de leden op zaterdag volop actief met allerlei mogelijke opknaptakken: schilderen, bomen aanplanten, reparaties verrichten. Bovendien werd er in de zomer een hele week besteed aan langer durende karweitjes. Door de bijzondere sfeer die daarbij ontstond, kwamen ieder jaar nieuwe vrijwilligers met de vraag of ze ook mochten meedoen.

"Acht weekenden per jaar waren de leden op zaterdag volop actief met allerlei klussen"